

Πήγαινε παραλίω
καί θά τόν προσφωνήσω.

**Ὁ Φρασούλης τῶν Ἀθηνῶν
στόν ἑκπτώτων τῶν Περσιανῶν.**

Βρε Κάϊσο, σου φώναξα, δέν βιάεις, λίγη γνάσι;
γιό τόσαις κακουραγίαις σου δέν ἔχεις μετανοιώσει;
Βρε Κάϊσο, σου φώναξα, βόγγους θυμάτων ἄκου,
ὄμως ἐοὶ τοῦ κόκου,
ἦθελες σόνει καί καίτῃ νά κοσμοκρατορήσης
κι' ὅλος ὁ κόσμος νά γενῆ τῶν Χοεντί' ὄλλων κτήσις.

Τέτοιο κακό δαμόνιο γιατί νά σέ πειράζει;
πῶς τή σφαγή δέν σταματᾷς;
γιατί σ' ἄρσσει νά κιντᾷς
τόν κόσμο νά σπαιράζει;

Σου φιλάν ἡ τόση δύναμις καί μέ τό παρακάνο,
γιατί μ' ὀνειράτα πλανᾷς τό πνεῦμα σου τό πλόνο;
Μήπως ὁ Νέρων μέσα σου μετεμψυχώθη ἴσως,
καί θέλεις αἷμα νά ρουφᾷς
καί σάν μιᾷ τίγρις νά τρωφᾷς
εἰς αἵματα μονάξ;

Τέτοια σου φώναξα κι' ἐγώ, μιά σὺ, τοῦ κόσμου μπλό-
δεν πέρνεις ἀπό λόγια, (γία,
κι' ἔτριγες λάδι στή φωτιά
κι' ἄναβε τό καμίνι,
ὡς ἴτου σοβελαν ταυτιᾶ
ὅτ' τέλος τελατίν.

Ἡ μεγαλομανία σου, σιγάτρο τρομακτικὸ,
δέν εἶχε πλέον ὄριζ,
μὰ σήμερα; ... μὴ λησιμονῆς καί τό Λατινικὸ:
σὺ τράναιτ μού' τι γλῶρια.

Ποῦ νὺν ὁ μέγας Κάϊσο, ὁ Καίσαρ ὁ μακάριος;
ποῦ κάθε Σακαράκας σου καί κάθε Καγκελάριος;
Ποῦ νὺν οἱ σιδηρόφρακτοι τῶν Πρώσσοιν κολοσοοί;
τά πάντα ματαιότητες,
καί μάλιστα σάν σκέπτεισι νά γίνης μόνος σὺ
τοῦ Σύμπατος δεσπότης.

**Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Φρασούλη
κι' ὁ Περικλέτης ἐστὶ μιλᾷ.**

Ἔτσι, Κάϊσο, σέ θέλω,
νά φορῆς ψηλὸ καπέλο,
γιὰ σαυτιᾶ νά μὴ φρονάτῃς,
νάσαι κόμης δημοκράτης.

Ὅλους τοὺς Ἐπιτελεῖς σου μέ τῆς ἀγριαιῶν των μού-
ποῦ καθόλου δέν μ' ἄρσσουν, (ραῖς,
νά τοὺς δόσμε νά φορῆσουν
τῆς ψηλοκαπελαδοῦρας,

κι' ὅλοι νά φωνάζουν οὐρα
ἢ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Τόσες δόξες δέν ἔμειναν ἴσως,
μόνος κι' ἔρημος τώρα πλανᾷσαι,
οὐβόλους αἵματος κόμης σου ῥίχνει
καί φρονάζει; κατάραιος νὰ σὺ.

Τὸ δικό σου θαρροῦσε; τὸ ξίφος;
τοῦ παντός πῶς τρομάζει τὰ πλῆθη,
κι' ὁ πολὺς κι' ἀναπόφορος τίφος
ἦταν πέτρα σ' τοῦ κόσμου τὰ στῆθη.

Τί τρομάρα μὲ σένα τὸν Πρώσο,
πανικός σέ μιᾷ μόνῃ ματιᾷ,
καί μέ λόγους παρῆς κάθε τόσο
τῶν ἀνθρώπων γαλοῦσε ταυτιᾶ.

Ὅλα τώρα μιᾷ τέφρα, μιᾷ σκόνῃ,
ἔνα ποῦρ, κατοκλίσιμα, πτώσις...
ἔτσι πάντα σ' τὸν κόσμο τελειώνει
ὁ μεγαλαυχος κόμης τῆς γλώσσης.

**Κι' ἄλλη τοῦ Φρασούλη
προσφωνήσις τρελλῆ.**

Σὺ, ποῦ γέρεες φρενήρης καί τὴν κοσμοκρατορία,
δέν ἐδίβασες ποτέ σου καμμιᾷ πρῶξιο ἴστορία
γιὰ νά δῆς πῶς ἴταν ἓνας ἀπὸ τοὺς θεοεξέλλους
θέλει νά σιδηροδέσῃ τοὺς μικροὺς καί τοὺς μεγάλους,
κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην οὐμιαχοῦν μικροί μεγάλοι,
καί τοῦ τρίβουε τὴ μούρη καί τοῦ σπᾶζουν τὸ κεφά-
[λι;

Τί μᾶς θεορεῖς ἀκίνητος; ... μὰ τῶρ ἄν ἔχῃς μιᾶτα
κῆτιαε πῶς κατήντησαν τοῦ Πότοδαμ τὰ Παλιῖτα.
Βλέπε καί τὸν Ἀσβούρου σου... καθένος τόνοικτεῖται
κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη.
Κι' αὐτὸς γιὰ Στέμμα φόρεσε ψηλὸ καπέλο πρώτης
καί μπράτσο μὲ τὴν Ζίτα του περᾶ σάν ιδιώτης.

Ὅποιοις Θερόνους λαϊκῆ σαρόνει τρικυμία,
καί σ' τοὺς σκηπτούγους Καίσαρας ἔπεσ' ἐπιδημία,
ὅπου γεννᾷ παρᾶξενη μὲς σ' τὸ μαλαό τους τρέλλα
καί γιὰ Κορώναις λαμπεραῖς ποροῦν ἡψηλὰ καπέλα.

**Καί καμψοαῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νέα Τράπεζα μεγάλη
μὲ κεφάλαια σπουδαῖα καί μέ δυνατὸ κεφάλι.
Ἰδρυτῆς τῆς Ἐμπεριτοῦ καί Μισούλης δένδυνει,
πρώτης Ναυτικῆς καί τούτος, πρώτης ναυτικοῦ κι' ἐξει-
Κατ' αὐτὸς ἐγκαινιάσθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν [νοι.
καί μ' εὐχὰς πολλὰς πρὸς δεῦσιν καί πρὸς πρόδοον τα-
[χίαν.